

Europa és cara, les disset autonomies espanyoles són cares, el pluralisme és car, tindre 350 diputats és car, la llibertat té un cost, i si només ensenyàrem castellà no tindríem problemes amb els que diuen que això del català és car. "I què?", conclou : i què. És cara la llibertat, l'autonomia, Europa, el català, i la Seguretat Social: i què?

Roca

Miquel Roca segurament és el polític de més substància que Catalunya ha proporcionat a Espanya des del temps del senyor Cambó. Com és natural, Espanya no el va saber aprofitar, i Catalunya, com ja no és tan natural, l'ha aprofitat ben poc. Com que no va poder tindre més protagonisme a Espanya (era massa català, malgrat tot), i com que el seu protagonisme a Catalunya ha estat retallat fins a la quasi eliminació de la vida pública (era massa poc català, segons alguns, encara que les raons certament van ser unes altres), el senyor Roca es dedica molt comprensiblement a prosperar en la vida professional, i a aportar assenyades idees quan algú li les demana. Si té alguna activitat remarcable en el camp de la política, jo la ignore, però m'agradaria que la tinguera: quedem pocs homes públics com ell, amb tanta solidesa en l'expressió i tanta coherència en la visió de la cosa comuna. Suposem que la cosa comuna és Europa, i que, a Miquel Roca, dos coneguts periodistes li fan preguntes de pes. I Miquel Roca, en l'entrevista, va responer coses com aquestes: Que si pensem en un projecte per a Europa, allò que importa no és saber si ha aparegut una directiva nova sobre comerç electrònic, per exemple: això no apassiona ningú. El que apassiona és saber que estem construint l'espai de llibertat, de progrés, de tolerància, de respecte, de cohesió més important que ha conegut la història de la humanitat. I que hem d'explicar a la gent que de vegades nosaltres —els països d'Europa occidental— som menys competitius que uns altres precisament perquè tenim un gran actiu, que és el cost de la solidaritat. Diuen: "Escolte, vostè és menys competitiu perquè té una Seguretat Social molt cara", doncs benvinguda siga aquesta conquesta que ara compartim amb Europa, diu Roca: ara ens protegim a Europa. Això és l'economia social de mercat. Això és Europa, diu. Exactament, que afegiria jo: Europa és el primer projecte polític d'envergadura continental que ha nascut i ha crescut, conscientment, pensant en el benestar de les persones, en la solidaritat, en la seguretat, en el repartiment efectiu de la riquesa, en el camí cap a la igualtat possible, que sempre és insuficient. Això no havia passat mai, però habitualment cap polític ens ho recorda, i Miquel Roca sí. Els polítics espanyols, i els valencians més, tenen com a gran gesta arrapar uns euros addicionals del pressupost de la Unió Europea, cobrar subsidis, ajudes, subvencions i donatius fins a l'eternitat i més enllà, i alhora dir que som rics, poderosos, influents i molt respectats. Roca diu: La meua aspiració és que Espanya siga contribuent net al més aviat possible. A Europa hi ha dos finestretes: la dels que paguen i la dels que cobren. I creure que es pot manar cobrant és tan difícil com posar en qüestió el teorema de Pitàgores. Això ho diu un polític espanyol, del Partit Popular o del PSOE, i el pengende de l'arbre més alt del parc de la Moncloa. I Roca diu: Espanya ha anat bé amb els socialistes i amb el PP, però en els dos casos ha estat perquè Europa ens ha ajudat molt. I jo tinc la sensació, afegeix, que els ciutadans no ho saben: els ciutadans creuen que tot això ho hem fet solets. Intenten vostès recordar, dic jo, quin president o expresident o aspirant a president, quins ministres, exministres o aspirants a ministres, diuen això a la gent: ningú. Ho diu Roca. Aznar no ho dirà mai. González i Rodríguez Zapatero, tampoc. I diu Roca: Europa és cara, les disset autonomies espanyoles són cares, el pluralisme és car, tindre 350 diputats és car, la llibertat té un cost, i si només ensenyàrem castellà no tindríem problemes amb els que diuen que això del català és car. "I què?", conclou : i què. És cara la llibertat, l'autonomia, Europa, el català, i la Seguretat Social: i què? Miquel Roca seria un magnífic president de la Comissió Europea, però no ho serà mai. Quina llàstima.